

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2024-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Miklóssym, Hlavná 1221, Vráble, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tpo/14/2024 z 24. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a ods. 4 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/14/2024 z 24. apríla 2024 (ďalej len „namietané uznesenie“), tiež zrušenia označeného rozhodnutia všeobecného súdu, formulovania príkazu všeobecnému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu a priznania náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené väzobné trestné stíhanie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, kde bol sťažovateľ vzatý do väzby uznesením Okresného súdu Nitra z 1. novembra 2023 v spojení s uznesením krajského súdu zo 14. novembra 2023 z dôvodu tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie aj pre trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 183 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a b) Trestného zákona uznesením príslušného vyšetrovateľa z 11. decembra 2023, ktoré bolo zrušené uznesením príslušného prokurátora. Obvinenie pre uvedený trestný čin bolo sťažovateľovi opätovne vznesené uznesením vyšetrovateľa zo 14. marca 2024.

3. V rámci vedeného prípravného konania okresný súd rozhodoval o návrhoch prokurátora na predĺženie väzby sťažovateľa v lehote do 29. augusta 2024 a na zmenu dôvodov väzby a o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uznesením sp. zn. 1Tp/37/2024 z 18. apríla 2024 (ďalej len „prvostupňové uznesenie“), ktorým oba návrhy prokurátora zamietol, pričom väzbu sťažovateľa nahradil prijatým písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia špecifikovaných primeraných obmedzení a povinností. na základe sťažnosti prokurátora krajský súd namietaným uznesením zrušil výroky prvostupňového uznesenia okresného súdu o zamietnutí návrhu prokurátora na predĺženie väzby a o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu na základe jej nahradenia alternatívnymi opatreniami a sám rozhodol o predĺžení väzby sťažovateľa do 28. júna 2024, o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a o nenahradení väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ po prezentácii chronologického popisu prípravného konania vedeného v jeho trestnej veci namieta, že v jeho prípade nie je splnený jeden zo základných materiálnych predpokladov väzby, a to dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku. Podľa jeho vyjadrenia s ohľadom na aktuálny stav dôkazného procesu došlo k podstatnému zoslabeniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovaného trestného činu lúpeže, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. v tomto kontexte predkladá tvrdenie, že sa jeho obvinenie zakladá iba na jedinej výpovedi svedka poškodeného a obsah tejto výpovede nie je ničím potvrdený. Svedectvo tohto svedka sťažovateľ považuje za nedôveryhodné, keďže je svedok podľa jeho vyjadrenia psychiatrický pacient zaťažený špecifikovanými hendikepmi, tak ako to podľa neho potvrdzuje obsah vyšetrovacieho spisu, resp. príslušné listiny v ňom obsiahnuté. Poznamenáva, že z tohto dôvodu navrhol vykonať príslušné znalecké dokazovanie, ktoré orgány činné v trestnom konaní podľa jeho vyjadrenia nevykonali. v rámci tvrdení o dôkaznej núdzi vedeného trestného konania prezentuje aj argumentáciu, v ktorej dôvodí, že časť dôkazov, o ktoré sa orgány činné v trestnom konaní opierajú, je výsledkom nezákonného postupu, a to „prehliadky“ špecifikovaného obydliia bez riadneho zákonného titulu (bytu družky sťažovateľa, ktorá podľa tvrdení sťažovateľa nedala k takémuto postupu súhlas).

5. Ďalej sťažovateľ argumentuje, že samotné uznesenie o vznesení obvinenia obsahuje nedostatočný, vágny opis skutku a absentujú v ňom zákonom predpísané náležitosti v zmysle § 206 ods. 3 Trestného poriadku potrebné pre jednoznačnú identifikáciu skutku. Sťažovateľ takisto dôvodí, že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu postupom dozor konajúceho prokurátora, ktorý mal v rámci rozhodovania o sťažnosti podanej proti uzneseniu vyšetrovateľa o vznesení obvinenia neprípustne, podstatným spôsobom modifikovať skutkovú vetu uznesenia o vznesení obvinenia. na uvedené skutočnosti podľa sťažovateľa nebolo pri rozhodovaní o väzbe prihliadnuté.

6. Sťažovateľ vo všetkých popísaných skutočnostiach vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na predĺženie väzby (vrátane návrhu na zmenu dôvodov väzby) a o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby.

III.1. K porušeniu čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 5 ods. 3 dohovoru a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru:

8. Rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva jednoznačne vymedzila záver, že záruky čl. 6 dohovoru sa v „trestných“ veciach týkajú len konaní, v ktorých sa rozhoduje o „oprávnenosti“ obvinenia a nevzťahujú sa na mnohé konania súvisiace s trestným stíhaním, ktorých predmetom nie je rozhodovanie o vine a treste. Vychádzajúc z uvedeného, režimu čl. 6 dohovoru nepodlieha (okrem iného) rozhodovanie o väzbe (Neumeister c. Rakúsko z 26. 6. 1968 a Matznetter c. Rakúsko z 10. 11. 1969). Procesné garancie pri súdnej kontrole väzby poskytuje čl. 5 ods. 3 a ods. 4 dohovoru. Obdobne na to poukazuje judikatúra ústavného súdu, podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 46 ods. 1 ústavy. v rámci konania o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy ani čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež nie čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru, keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a ods. 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07). Procesnoprávne garancie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy vrátane čl. 50 ods. 3 ústavy a tiež z čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 6 ods. 3 písm. c) dohovoru sa týkajú tej časti trestného konania, ktorej predmetom je rozhodovanie o samotnom trestnom obvinení (resp. o obžalobe) osoby, a nie sú priamo aplikovateľné na konanie týkajúce sa väzby. Takisto, pokiaľ ide o sťažovateľom formulovanú námietku porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ústavný súd uvádza, že procesné garancie súdnej kontroly väzby v rámci nasledujúcich štádií väzobného rozhodovania (napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby a rozhodovanie o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby) poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru, pričom sťažovateľom formulovaný čl. 5 ods. 3 dohovoru je aplikovateľný v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby. Pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu vydaným v konaní o väzbe (rozhodovanie o predĺžení väzby a o žiadosti o prepustenie z väzby) a obsahom čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 5 ods. 3 a čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. c) dohovoru (inými slovami, z dôvodu neaplikovateľnosti uvedených článkov ústavy a dohovoru na väzobné konanie v jeho následnom štádiu) boli sťažovateľom formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru namietaným uznesením krajského súdu posúdené ako zjavne neopodstatnené a ústavná sťažnosť v uvedenom rozsahu bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. ods. 1 písm. c) dohovoru a čl. 5 ods. 4 dohovoru:

9. Ústavný súd konštantne judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté, ako už bolo povedané, v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru, aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

10. Pri posúdení väzobnej trestnej veci sťažovateľa sa preto ústavný súd zameril na zodpovedanie otázky, či sa krajský súd s relevantnými okolnosťami veci sťažovateľa (resp. s tými relevantnými okolnosťami, na ktoré poukazyval sťažovateľ v rámci svojho vyjadrenia k podanej sťažnosti prokurátora) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné a či konajúcim súdom zvolená a prezentovaná interpretácia aplikovanej právnej úpravy neodporuje jej účelu a zmyslu. z uvedených dôvodov sa ústavný súd oboznámil s odôvodnením namietaného uznesenia krajského súdu, ako aj prvostupňového uznesenia okresného súdu (ktoré ako vecne správne krajský súd prevzal).

11. Z odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu vyplýva, že sťažovateľ v písomnom vyjadrení k podanej sťažnosti prokurátora zotrval na argumentácii prednesenej pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa, s tým, že prvostupňové uznesenie vo všetkých jeho výrokoch považoval za vecne správne a náležité odôvodnené. Podľa neho to, že nie je možné prípravné konanie skončiť v rámci základnej lehoty, je výsledkom porušenia zákona, keď sa v jeho veci nepostupuje urýchlene a s náležitou starostlivosťou. Nezákonnosť v postupe policajta a prokurátora v prípravnom konaní sťažovateľ videl aj v tom, že o jeho druhej sťažnosti rozhodovala v rozpore so zákonom dozorová prokurátorka, ktorá na vznesenie obvinenia dala pokyn, a nie nadriadený prokurátor. K svojmu vyjadreniu priložil aj návrh na postup podľa § 363 Trestného poriadku. v zmysle odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu sťažovateľ a jeho obhajca v rámci argumentácie prezentovanej počas väzobného výsluchu uvádzali, že:

- vznesené obvinenie sa zakladá iba na výpovedi poškodeného, ktorého výpovede sú rozporuplné, poznamenávajúc, že je poškodený psychiatrickým pacientom a že má mať problémy s pamäťou,
- dokazovanie týkajúce sa telekomunikácie medzi sťažovateľom a poškodeným pred vyšetrovaným skutkom prostredníctvom znaleckého skúmania, ktoré mal sťažovateľ navrhnúť už 21. decembra 2023, sa začalo vykonávať až po piatich mesiacoch, orgány činné v trestnom konaní teda nepostupujú podľa neho v súlade s § 2 ods. 6 Trestného poriadku, teda prednostne a urýchlene pri vybavovaní väzobnej veci,
- popis skutku v uznesení o vznesení obvinenia je nejasný,
- mobilné telefóny zaistené pri obhliadke miesta činu (u družky sťažovateľa, pozn.) nepatria sťažovateľovi, pričom ich zaistenie nebolo vykonané zákonným spôsobom, keďže nebol vydaný príkaz na domovú prehliadku,

- na predĺženie väzby nie sú splnené zákonné podmienky, keďže nejde o obťažnú vec a neexistujú iné závažné dôvody, pre ktoré by nebolo možné skončiť trestné stíhanie do uplynutia základnej lehoty väzby.

12. Prokurátor, ktorý svoj návrh na predĺženie lehoty trvania väzby (odkazujúc na vznesenie obvinenia sťažovateľovi pre ďalší skutok právne kvalifikovaný ako zločin obmedzovania osobnej slobody) odôvodňoval potrebou doplnenia dokazovania o výsluch sťažovateľa a poškodeného, prípadne o ďalšie dôkazy navrhnuté sťažovateľom v tejto súvislosti, napadol prvostupňové uznesenie okresného súdu sťažnosťou. v sťažnosti súčasne upozornil, že sa nestotožňuje so stanoviskom okresného súdu v prvostupňovom uznesení, že v prípade sťažovateľa ide o jediný skutok, naopak, podľa neho ide o dva samostatné na seba nadväzujúce skutky. Krajský súd v namietanom uznesení v úvode odôvodnenia poukázal na časti prvostupňového uznesenia okresného súdu, ktoré považoval za vecne správne, a to na jeho závery o splnení tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby, vrátane existencie dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovaného skutku. Podľa odôvodnenia prvostupňového uznesenia okresného súdu (pozri s. 10 ods. 3 rozhodnutia okresného súdu) dôkazná situácia v rozsahu dôkazov zabezpečených a zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise je dostatočná na podporu existencie dôvodného podozrenia zo spáchania skutku, pre ktorý bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie. Okresný súd na tomto mieste prezentoval sumár dôkazov podporujúcich uvedený záver, keď poukázal na výpoveď poškodeného, lekársku správu poškodeného, znalecký posudok z odboru zdravotníctva, výpis z účtu poškodeného a výsluch štyroch špecifikovaných svedkov. Krajský súd sa stotožnil aj so stanoviskom okresného súdu, ktorý upozornil na potrebu vysporiadania sa s otázkou, či v prípade stíhaných trestných činov ide naozaj dva samostatné skutky.

13. Krajský súd sa pri posúdení návrhu prokurátora na predĺženie väzby nestotožnil so stanoviskom okresného súdu a bol toho názoru, že okolnosti vyšetrovaného skutku a závažnejšia trestná minulosť sťažovateľa (ktorého vyhodnotil ako špeciálneho recidivistu páchajúceho prevažne trestnú činnosť násilného a majetkového charakteru) vrátane argumentov prokuratúry o potrebe realizácie viacerých procesných úkonov predstavujú dostatočné dôvody na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa o dva mesiace. Takisto upozornil, že mu neprislúcha konečné hodnotenie vykonaných dôkazov, keďže zaujatie takéhoto právneho názoru väzobným súdom v aktuálnom štádiu vedeného trestného stíhania by znamenalo zásah do výlučnej právomoci prokurátora v zmysle § 230 ods. 1 Trestného poriadku.

14. Podstatou argumentácie sťažovateľa prezentovanej v ústavnej sťažnosti je pokus o spochybnenie splnenia jedného z materiálnych predpokladov väzby, ktorým je existencia dôvodnosti podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti. Sťažovateľ prezentuje svoje presvedčenie o dôkaznej núdzi v jeho trestnej veci, argumentujúc, že je jeho prípad založený na jedinom dôkaze, a to výpovedi svedka s nedôveryhodným kreditom. Ústavný súd, ktorý sa podrobne oboznámil s obsahom odôvodnení tak prvostupňového uznesenia okresného súdu, ako aj namietaného uznesenia krajského súdu, sa rozhodne s takýmto stanoviskom sťažovateľa nestotožňuje. Ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je relevantné ako jeden z materiálnych predpokladov väzby dôvodné podozrenie, nie istota zo spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie (pozri napr. III. ÚS 569/2017).

15. Paletu dôkazov, ktoré popísal v odôvodnení svojho rozhodnutia už okresný súd (pozri bod 12 odôvodnenia tohto rozhodnutia) a krajský súd ich považoval za dostatočne preukazujúce dôvodnosť podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti, rozhodne nemožno hodnotiť ako dôkaznú núdzu podkopávajúcu jednu z materiálnych podmienok väzby, ako sa to snaží prezentovať vo svojej argumentácii sťažovateľ. v tomto smere ústavný súd považuje za vhodné poukázať aj na veľmi podrobnú a presvedčivú argumentáciu obsiahnutú v sťažovateľom priloženom upovedomení Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/1 Pz 167/24/1000-6 z 3. mája 2024 (ďalej len „upovedomenie“), ktorým táto nevyhovela návrhu sťažovateľa na postup podľa § 363 ods. 1 a nasledujúcich Trestného poriadku, a to jeho návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí vyšetrovateľa a dozor konajúceho prokurátora o vznesení obvinenia sťažovateľovi pre trestný čin lúpeže. Generálna prokuratúra k otázke dôvodnosti podozrenia zo spáchania stíhaného skutku prezentovala výpoveď poškodeného, ktorý sa podľa nej podrobne vyjadril k priebehu skutku, keď uviedol: že sa so sťažovateľom kontaktoval cez webovú stránku „pokec“, posielali si fotografie intímneho charakteru a dohodli si osobné stretnutie v domácnosti poškodeného, kde došlo k vykonaniu poškodeným podrobne popísaných sexuálnych praktík, za ktorých vykonanie si začal žiadať sťažovateľ peniaze, čo nebolo medzi nimi dohodnuté, sťažovateľ preto podľa poškodeného naňho fyzicky zaútočil, vzal mu jeho mobilné telefóny a žiadal od poškodeného prihlasovacie údaje do internetbankingu, aby si mohol na svoj účet previesť požadované peniaze, poškodený zo strachu sťažovateľovi vyhovel a tento vykonal na svoj účet prevod sumy 178 eur z bankového účtu poškodeného, následne vzal kľúče od bytu poškodeného, ktorý sa snažil zabrániť úteku sťažovateľa, avšak sa mu to nepodarilo a sťažovateľ poškodeného v byte uzamkol, z miesta odišiel a vzal tiež poškodenému dva mobilné telefóny, kľúče, čiapku a power banku, poškodený si následne z okna bytu privolal pomoc suseda, ktorý kontaktoval políciu. Generálna prokuratúra konštatovala, že z tohto popisu vyplýva, že mal sťažovateľ na poškodeného fyzicky zaútočiť z dôvodu, aby poškodený vykonal prevod peňažných prostriedkov požadovaných sťažovateľom za vykonaný sexuálny styk. Podľa generálnej prokuratúry výpoveď poškodeného obsahuje dostatok podrobných informácií o trestnej činnosti, ktorej sa mal sťažovateľ dopustiť, pričom je podporená aj ďalšími dôkazmi, predovšetkým lekárskou správou s relevantným obsahom o zraneniach poškodeného, výsledkami obhliadky miesta činu – bytu poškodeného, znaleckým posudkom z odboru zdravotníctva o možných mechanizmoch poranení poškodeného a výpisom z bankového účtu poškodeného potvrdzujúceho transakciu sumy 170 eur na účet sťažovateľa v relevantnom čase.

16. Ústavný súd nepovažuje stanovisko sťažovateľa o absolútnej absencii dôkazov podporujúcich základný predpoklad materiálnych podmienok väzby za opodstatnené. Práve naopak, vo všeobecnosti možno konštatovať, že v konajúcimi súdmi popísanom dôkaznom reťazci je priamy dôkaz, ktorým je svedecká výpoveď poškodeného, doplnený sériou nie malého množstva ďalších relevantných dôkazov, prostredníctvom ktorých možno tzv. induktívnou metódou testovať a overiť vierohodnosť, a teda pravdivosť priameho svedectva poškodeného. Pokiaľ ide o sťažovateľovu subjektívnu interpretáciu hodnoty, resp. vierohodnosti výpovede svedka poškodeného, u ktorého sťažovateľ skutočnosť, že je tento psychiatrickým pacientom, považuje za faktor preukazujúci bez ďalšieho jeho svedeckú „nеспôsobilosť“, resp. nepravdivosť jeho výpovede, ústavný súd poznamenáva, že na takýchto zjednodušených laických a neodborných predsudkoch nemožno zakladať hodnotenie svedeckej výpovede.

17. Pokiaľ ide o zodpovedanie otázky existencie dôležitých dôvodov na predĺženie sťažovateľovej väzby, ústavný súd je toho názoru, že odôvodnenie krajského súdu, ktorý sa stotožnil s argumentáciou prokuratúry (a za tieto dôležité dôvody považoval skutočnosť vznesenia obvinenia sťažovateľovi za ďalší trestný čin a s tým súvisiacu potrebu realizácie ďalších špecifikovaných procesných úkonov), je za okolností predĺženia sťažovateľovej väzby o dva mesiace dostatočné a udržateľné. Na tomto mieste je potrebné dodať, že nemožno akceptovať stanovisko okresného súdu, ktorý svoj zamietavý postoj k predĺženiu väzby sťažovateľa *de facto* odôvodňoval aj právnym názorom o jedinom skutku zodpovedajúcom iba trestnému činu lúpeže (prezentujúc svoje úvahy o neprípustnosti jednočinného súbehu trestných činov lúpeže a obmedzovania osobnej slobody). Popis skutkových okolností tak, ako sú formulované v uznesení o vznesení obvinenia zo 14. marca 2023, podľa ktorého mal sťažovateľ použiť násilie, aby zabránil poškodenému odísť z vlastného bytu, kde toto konanie sťažovateľa malo byť motivované snahou zabrániť poškodenému odísť z bytu s cieľom oznámiť trestný čin sťažovateľa, ktorého sa mal sťažovateľ ešte predtým dopustiť (lúpež, pozn.), totiž celkom jasne signalizuje ďalší samostatný (izolovaný) skutok nasledujúci v tesnej časovej nadväznosti po predchádzajúcom vyšetrovanom skutku.

18. Ďalej ústavný súd vo všeobecnosti vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, z ktorej vyplýva jeho presvedčenie, že by mal konajúci väzobný súd zodpovedať bezpodmienečne všetky ním nastolené obhajobné argumenty, upozorňuje, že tomu tak nie je. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorú vo svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd konštantne zohľadňuje, právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgiadis v. Grécko* z 29. 5. 1997). Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti opakovane judikoval, že pri rozhodovaní o väzbe obvineného sa nerozhoduje o jeho vine, resp. nevine, ale posudzuje sa len to, či sú v danom štádiu trestného konania vo vzťahu k osobe obvineného zistené skutočnosti dostatočne odôvodňujúce podozrenie zo spáchania vyšetrovaného trestného činu, keď konečné hodnotenie dôkazov je vyhradené rozhodovaniu vo veci samej a nasleduje zásadne po ukončení dokazovania (pozri napr. II. ÚS 259/2019, II. ÚS 112/2020). Nie je teda úlohou väzobného súdu vykonať hĺbkové hodnotenie všetkých dôkazov a hĺbkové preverenie zákonnosti celého procesu vyšetrovania, tak ako si to predstavuje sťažovateľ. Pokiaľ ide o konkrétnu námietku sťažovateľa, v rámci ktorej prezentuje tvrdenie o nezákonnosti „prehliadky“ obydlia družky sťažovateľa, ústavný súd v prvom rade uvádza, že na dôkazy získané v byte družky sťažovateľa väzobné sudy pri vyhodnocovaní základného materiálneho predpokladu väzby – dôvodnosti podozrenia, ani neodkazovali, v druhom rade považuje sťažovateľovi za potrebné vysvetliť, že potenciálne konštatovaná nezákonnosť dôkazov získaných označeným úkonom by mala iba taký dopad, že ho nebude možné do dôkazného reťazca zaradiť a využiť ho pri preukazovaní viny či nevinu sťažovateľa, pričom posúdiť túto otázku bude úlohou dozoru konajúceho prokurátora (toto bolo sťažovateľovi napokon vysvetlené už samotnou generálnou prokuratúrou v jej upovedomení), prípadne súdu konajúceho o prípadnej obžalobe.

19. Napokon, pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa jasnosti popisu skutku v prípade vyšetrovaného trestného činu lúpeže, ústavný súd upozorňuje, že podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tdo/86/2017) miera (kvalita) dôkaznej situácie sa v priebehu trestného konania vyvíja, pričom podstata skutku nebude porušená,

ak sa zmenia okolnosti týkajúce sa miesta, času spáchania, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu, pohnútky činu alebo formy zavinenia a pod. z toho vyplýva, že totožnosť skutku nenarušujú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok. Inými slovami, informácie, ktoré boli známe orgánom činným v trestnom konaní v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia a umožňovali ustáliť základnú skutkovú vetu a jej zodpovedajúcu právnu kvalifikáciu, možno – za splnenia podmienky, aby nebol skutok zameniteľný s iným skutkom – následne, po zistení ďalších, resp. detailnejších informácií (napr. z výpovedí svedkov, ktorí si môžu relevantné informácie vybavovať postupne a následne po skutku) ďalej korigovať alebo upresňovať.

20. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poskytol sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v namietanom uznesení krajský súd prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe, konkrétne pri rozhodovaní o jej predĺžení. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na predĺženie jeho väzby, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. o svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

21. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v dotknutej časti ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

22. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2024

Peter Molnár
predseda senátu